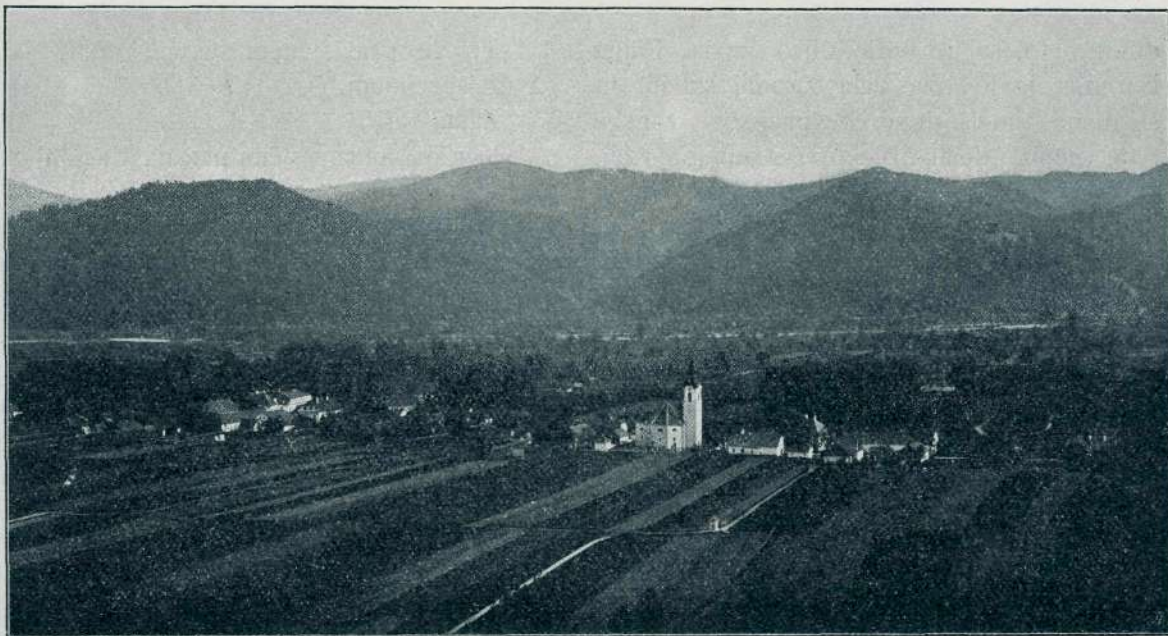

Dol pri Ljubljani.

Nesrečno zlato!

Povest. — Spisal **Bogdan Vened.**

Peto poglavje.

Stara pesem.

In res sta se večkrat videli Maruška in Brigita.

Sicer je Maruška koj drugi dan potem, ko se je bila pogodila z Oplotarjevim Primožem za stanovanje, dala od Strahovih prenesti svoje stvari v svoj novi stan na reber. Ljudje so se kar čudili, ko so videli to preseljevanje k Oplotarjevim. Nekaterim ni šlo v glavo, kako da more Maruška, ki je bila vendar videti živahna, iti k Oplotarjevemu Primožu in Franci, ki sta tako odljudna in kar „gozdna“. Drugi so se pa bolj čudili temu, da sta Oplotarjeva dva, ki sta bila tako pusta in nezaupna do ljudi, sprejela Maruško pod streho. Bilo je dovolj vsakovrstne govorice. Vsi vaščani pa so bili edini v misli, da bo Maruški pri Oplotarjevih dolgčas.

„Dom in Svet“ 1902, št. 3.

In zdelo se jim je res kmalu, da so prav imeli, ko so tako mislili. Vsak dan je prihajala Maruška v vas, včasih po dvakrat, po trikrat. Prišla je ali v štacuno kaj kupit ali pa kako staro znanko obiskat ali k Tončkovim do brata Antona. Največkrat so jo pa vaščani videli iti k Poljakovim šivat.

Pri Poljakovih je bila podnevi navadno Brigita sama doma. Domači so bili večinoma zunaj pri delu. Brigito je le semtertja vzela Manica s seboj na polje za družčino in razvedrilo. Silili je niso k poljskemu delu, ne samo zato ne, ker se jim je za težko delo zdela prenežna, ampak zlasti zato, ker so sami lahko vse obdelali, saj niso imeli ravno preveč zemljišča. Na delo so šli torej navadno sami, Brigito so pa pustili doma, da je šivala. In šivala je Brigita pridno, dan za